

нията Кара Танас „скътва“ от парите и забягва в Бесарабия, но преди това дава от тях на Панайот Хитов за пушки и друго оръжие.¹³⁹ Макар че в реалното историческо време е невъзможна срещата между Кара Танас и Панайот Хитов, тъй като, когато първият заминава за Бесарабия, за да охранява изселнически керван през 1830 г. тогава се ражда вторият.¹⁴⁰ И тук е налице онова явление, за което стана дума вече - несъответствието между историческите факти и тези във фолклорната история. Но за фолклорното съзнание това несъответствие не е от съществено значение. За него е важна „срещата“ между войводите именно като такива във времето на фолклорната история, което е извънисторично и неизмеримо с конкретни параметри. Дори тази среща е задължителна. Показателен за това е конкретният случай, в който тази „среща“ се осмисля като приемственост между войводите - единият приключва с хайдутуването и дава пари за оръжие на идващия след него.

Родово предание разказва за семейството на Кара Танас, за синовете му, за преселването му в Бесарабия и пазенето на преселниците от него и накрая за смъртта му, която не е по време на героичен двубой, а е предизвикана пак от противника - турчин чрез зла магия за отмъщение.¹⁴¹ В едно предание за Кара Танас е налице и друго явление характерно за хайдушкия фолклор - мотивиране на героичното в образа на войводите чрез необикновеното в тях. Тук това се осъществява по косвен път - чрез съня на местна жена, посочил ѝ кладенче с лековита вода в нивата на Кара Танас, което тя намира и започва да лекува хората по класическата формула - измиване и връзване на червена нишка от дреха. Така е била излекувана и сестрата на Иванчо - знаменосец при Кара Танас.¹⁴²

Необикновеното, свръхестественото, като мотивация за героичното в образите на хайдутите, битува в различна степен и варианти спрямо отделните конкретни личности. Ще припомним цитираните предания за Хаджи Димитър и за Злати Кокарчоолу. И Зла-